

La Barcelona anacional

«Necessitem que la ciutat deixi d'expulsar veïns i deixi de ser atractiva només per qui té molts diners o moltes necessitats, necessitem deixar d'explotar nousvinguts, i necessitem barrejar-nos més»

La globalització i el posicionament polític de bona part de la centralitat política catalana, i incloc independentistes furibunds i unionistes innegociables, collen fort perquè Barcelona es desnacionalitzi. Vivim en una capital amb un somriure impostat per l'èxit del Billy Brunch, els repartidors en negre i les descripcions laborals en anglès, i conseqüentment cada cop més desconnectada del territori al qual li és capital, amb cada vegada més nousvinguts sense opcions de relacionar-se amb nadius perquè aquests o bé no existeixen, o bé no veuen clar el projecte de l'escola pública que els pertoca. I també amb cada cop més expatriats als quals els han venut que no s'hauran de relacionar amb els locals perquè la comunitat internacional els parará el cop. Ves sumant desarrelament, ves acumulant societats barcelonines paral·leles, injustament desiguals i desconnectades entre elles.

I clar, lògicament, les dades fetes públiques aquesta setmana per l'Oficina Municipal de Dades de l'Ajuntament de Barcelona, mostren un èxode de barcelonins foragitats de la seva ciutat sense accés decent a l'habitatge perquè han de competir amb capital estranger disposat a pagar el que faci falta per poder especular amb els pisos, i amb gent disposada a pagar preus desorbitats compartint pis per sempre. On s'hi hauria d'expandir el teixit social que ha criat barcelonins, ara hi van apareixent bugaderies automàtiques. I així, barris històrics com Ciutat Vella han acabat amb el teixit social rebentat, arribant a concentrar fins a un 60% de nousvinguts i expatriats (als quals s'hi ha de sumar els turistes), que, lògicament, viuen a Barcelona com qui viu un Erasmus en el millor dels casos, i una mala experiència en un camp de treball macabre en el pitjor. I sabeu quin barri ve darrere de Ciutat Vella? Sant Gervasi. Que no, que és broma, tots tranquils. És l'Eixample, que amb un 30%, té moltes zones convertides ja en autèntics parcs temàtics de cartró-pedra per turistes i benestants internacionals, amb els seus conseqüents explotats ni mileuristes venent muffins i pa de panificadora just al xamfrà.

Però ep, si heu entrat a aquest article pensant-vos que en algun moment engegaria la clàssica oda anticolau, em sap greu dir-vos que no soc el vostre home. Una part del catalanisme frustrat amb la derrota que vam patir el 2017 ha decidit que la figura de Colau és el boc expiatori de tot allò que passi a Barcelona i Catalunya, arribant fins a punts tan passats de rosca que aconseguen amagar els veritables errors de gestió i les traïcions electorals dels comuns: acceptar l'operació Collboni-Valls per dos anys més de batllia, passar de puntetes per la repressió, caricaturitzar els traumatitzats del 2017, no cuidar la llengua, dificultar que els catalans puguin accedir a la seva capital si la seva població no està ben connectada amb el transport públic, i un llarg etcètera. Però Colau, amb tots els seus defectes, ha fet moviments eficaços per evitar la disneylandització de la ciutat i ha potenciat un posicionament que dificulta el diluïment de Barcelona en el Singapur distòpic que bona part del sector negocis nostrat promou per fer quatre xavos, i que els seus rebesavis repudiarien.

Un exemple gràfic és la campanya de compra de baixos de Ciutat Vella per tal d'intentar revertir el desarrelament que generen les botigues i bars enfocats als turistes, que estaven deixant el tocat teixit social de la zona sense serveis de barri. O bé la seva oposició a tota mena de projectes que els desarrollistes (sense cap interès en la cohesió social de la ciutat, ni en la lluita de les cultures mitjanes i petites per no ser engolides per la globalització), volen dur a terme per glòria del seu compte corrent i per desgràcia de l'ascensor social i les arrels de Barcelona. Que si Hermitage, que si més hotels, que si Airbnb, que si Jocs Olímpics d'Hivern, que si repartidors explotats, que si més passatgers a l'aeroport... sort n'ha tingut Catalunya de tenir una alcaldessa que no ho ha vist clar i que no s'ha deixat vendre la moto per qui acceptaria qualsevol inversió

acríticament en nom d'un progrés econòmic buit, que no té en compte si una inversió pagarà sous inacceptables, i degradarà i buidarà barris. Sense ni pensar si aquella inversió altisonant contractarà tota la plantilla en origen, convertint-se en un moviment contraproduent per Barcelona i deixant amb un pam de nas el seu propi capital humà.

Barcelona no és imparable. Barcelona està sent parada i desconnectada de la seva història en temps real: vivim en un somni humit pels qui volen estalviar-se bullangues, que els carrers siguin sempre nostres, que siguem un sol poble, i tota la pesca nostra. El procés d'internacionalització patit sense un model urbanístic i educatiu que hagi permès prou la barreja de nouvinguts amb vellvinguts, l'entrada de capital estranger en cerca de diner fàcil i oficines a la platja per fer contractacions en origen, i la poca visió del que queda del nostre sector negocis autocentrat, ha dut a un escenari rocambolesc on la capital està expulsant els seus fills (969.131 barcelonins nats a Barcelona vivien a la ciutat el 1981. El 2021 en són només 810.858), està deixant d'atraure catalans d'altres indrets perquè hi facin la seva vida (166.603 catalans nats fora de la capital hi vivien l'any 1981. El 2021 en són tan sols 117.275). I fins i tot està deixant de temptar espanyols nascuts fora de Catalunya, que també decreixen irremeiablement (de 588.305 el 1981, a 251.460 actualment).

Necessitem que la ciutat deixi d'expulsar veïns i deixi de ser atractiva només per qui té molts diners o moltes necessitats, necessitem deixar d'explotar nouvinguts, i necessitem barrejar-nos més. En definitiva, és d'imperiosa necessitat que deixin de ser els poders econòmics i els seus tòtems mediàtics dels darrers vint anys els qui triïn com hem de continuar creixent, i quants diners val la degradació del teixit social de la capital del país. És a dir, quant diners val la capital del país. Déu nos en guard que el pròxim equip de govern de la ciutat cregui que qualsevol inversió econòmica és de per se bona per Barcelona, Déu nos en guard.